

Ančika pravi: »Tam bi naju videl sosed, ki na dvorišči drva cepi«.

»No pa pojdiva v kuhinjo,« reče Jakec, »v kuhinjski omari je poln lonec strdi, kruh si bova pomakala vanjo.«

Ančika odgovori: »Tam naju lahko vidi soseda, ki pri oknu sedi in préde«.

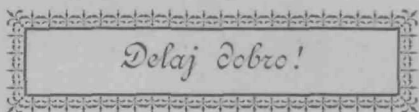
»Pojdiva tedaj doli v klet jabelka jest,« reče Jakec. »Tam je tako temà, da naju gotovo nihče ne bode videl«.

»O moj ljubi Jakec!« reče Ančika, »mar ti res misliš, da naju v kleti nihče ne vidi? Ali nič ne veš za ono oko nad nama, katero zidovje prešine in tudi v temi dobro vidi?«

Jakec se prestraši in reče: »Prav praviš, ljuba sestra! Bog naju vidi tudi tam, kjer naju nobeno človeško oko ne more videti. Nikjer tedaj nočeva delati hudega«.

Ančika je bila zelo vesela, da si je Jakec njene besede k srcu vzel; podarila mu je lepo podobico, na kateri je bilo naslikano božje oko in pod njim zapisane te-le besede:

»Bog vse vidi, Bog vse vé,
Greh se delati ne sme«.

§ 3. Pokorščina.

Milobno raste v Božjem vrtu prekrasna cvetlica: ponižna pokorščina. Sveta cerkev to cvetko posebno ljubi in čišla; le še dve drugi ste jej enako ljubi, namreč devištvo in prostovoljno uboštvo. To trojico imenuje evangeljske svête, in jako se veseli takrat, ko se mlado srce odloči in s slovesno obljubo zaveže, da hoče do smrti skrbno gojiti te tri rožice. Po teh treh je že milijone najboljših duš doseglo popolno svetost v redovniškem življenji.

Če pa pokorščina že priletnim ljudem srce tako lepo zaljša: kako še le pristuje ljubi mladini! Dà, pri otroku je pokorščina in ubogljivost prva in najpotrebniša čednost, pa je tudi ravno njemu najbolj zaslužna.

Pokorščina vam je zato najbolj potrebna ter podlaga vsem družim detinskim čednostim, ker ste sami še nevedni in ne poznate še prave poti. Otroci, vi mislite, da vam je težko sveto živeti, ker ste še tako malo podučeni. Nikar mi tega ne pravite; vam je najložje. Vam še skoro misliti nič ni treba: mi, vaši učitelji in voditelji, moramo mesto vas misliti; mi moramo mesto vas preiskovati, kaj bi vam škodilo, kaj pa koristilo. Vam je le eno potrebno: da nas ubogate in storite, kar vam rečemo; opustite, kar prepovemo, in izvršite, kar ukažemo. Ko sta bila Adam in Eva še takorekoč otroka, ju je tudi Bog podučeval in Bog sam jima je v dosego stalne sreče le eno pogodbo zastavil: če bosta ubogala!

Pa tudi najbolj zaslužna je za otročja leta ubogljava pokorščina. Mnogih čednost si še zdaj pridobiti ne morete, junaških del še ne morete izvrševati; toda ubogati pa otrok že lahko zna, še predno se je naučil govoriti in moliti. Vsak dan se lahko stokrat vadite v tej čednosti. Vedno se vam kaj ukazuje; nekatere reči posamič, druge pa kar za vsak dan sploh. Slabo bi bilo, če bi vas morali vselej posebej opominjati zastran reči, ktere so vam enkrat za vselej za vsaki dan zapovedane.

To podučenje, ki sem ga vam zdaj razložil, je prišlo naravnost iz nebes. Nobene čednosti ni Jezus tako dolgo učil, kakor to. Do tridesetega leta se o njem skoro družega ne bere kakor: Bil je pokoren! Skoro bi rekel: druge čednosti je učil tri leta, pokorščino pa triintrideset let! Z besedo je hotel Zveličar odrasle učiti, otrokom pa je hotel posebej v dejanji pokazati, kakor bi bil hotel vsim zaklicati: »Otroci, glejte, tako-le delajte, kakor pri meni vidite!« — In res so razumeli to vabilo najbolj vzvišenega zgleda vsi svetniški otroci vseh stoletij; razumite ga še vi!

Adelina

se gre nekega dne s svojo sestrico in z več tovarišicami v log sprehajati. Bilo je pa mladi družini doma naročeno, kako daleč le sme iti. Otroci so vse obljubili, kmalu pa spet pozabili. Prijetna pot po zelenem logu je zapelje, da gredó dalje, kakor bi smeli. Pa glejte, ko se lahko-mišljeni otroci dalje drviijo, naenkrat zapazijo, da ni Adelice

več pri njih. Vrnivši se zapazijo ljubljeno tovarišico, ki je klečé molila pri meji, ktero prestopiti jim je bilo prepovedano. Vse tovarišice se jamejo čuditi po tihem in na glas, Adelica pa mirno odgovori: »Bilo je prepovedano!«

Sveta Roza Limanska.

Čudovita je bila detinska pokorščina, ki jo je imela ta ljubeznjiva Američanka do svojih starišev. Brez mater-nega dovoljenja še piti ni hotela, in če ji mati kterikrat v nejevolji niso dovolili piti, je ubogo dete več dni žejo trpelo. — Vselej je mater prej za dovoljenje poprosila, preden je vzela iz skrinje to, kar je za delo potrebovala. Mati jo nekikrat vprašajo, zakaj neki zmiraj dovoljenja prosi, saj ni skrinja zaklenena. Roza odgovori: »Delo moje ne donaša veliko, pa bi rada mali dobiček pomnožila z zasluženjem pokorščine«. Roza se je bila navadila lepe cvetlice vezti (všivati). Da bi se prepričali njene pokorščine, ji enkrat mati zapovedó, jih narobe narediti. Rozika koj uboga, brez pomislika. Ko so bile svilnate cvetlice zgotovljene, nalašč kažejo mati hudo nejevoljo in jamejo kregati Rozo: »To so mi pa lepe cvetlice, to! Kaj pa si delala? Zdi se mi, da si spala pri delu?« Dobro dete prav pohlevno odgovori: »Meni se je tudi zdelo, da tako ne bode prav, kakor ste mi rekli, pa naredila sem po vaši volji. Če hočete, bom vezenje razdrla, in če vam je všeč, bom spet od kraja začela«.

Sveto Cito

so mati pred vsem pokorščine naučili, in sicer pokorščine iz ljubezni do Boga. Če je bila Cita pridna in pokorna, so rekli mati: »Otrok, tako je všeč nebeskemu Očetu!« Če je pa kaj napak storila, so rekli: »Otrok, to žali nebeskega Očeta!« Ko je Cita nekoliko odrasla in se bolj zavedala, je tudi sama večkrat molila: »Ljubi Gospod moj Bog, nikar me ne zavrzi, marveč daj, da ti bom vedno všeč in da vse storim, kar je tebi dopadljivo!« Če so mati od nje kaj hoteli, je bilo treba le reči: »Cita, to je Bogu všeč!« in skokoma je storila.